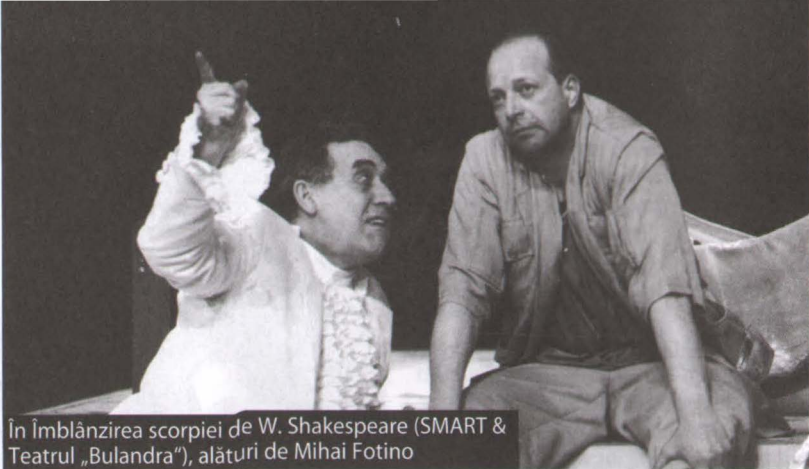

liniștit, e foarte bine". Și la Îmblânzirea scorpiei a fost la fel. Noi nu avem timp, la repetiții, să vorbim. Este o muncă teribilă cu textul, cu personajul. Acum, însă, s-a întâmplat altceva. Trecuseră două săptămâni și eu nu eram încă în stare să-i adresez profesorului meu cuvinte ca "măgarule", "neghiobule", deși acestea aparțineau personajului, nu mie. Sigur că relația din scenă este extraordinară. Nu am simțit nici o clipă nevoia de a-mi domina partenerul. E o mare cinste să joc alături de domnia sa.

Ați simțit vreo clipă, în timpul repetițiilor sau în timpul reprezentațiilor, ochiul proteguitor al profesorului?

În Îmblânzirea scorpiei de W. Shakespeare (SMART & Teatrul „Bulandra”), alături de Mihai Fotino

Mereu. La un moment dat chiar îmi dădea sfaturi. Pe de altă parte, relația scenică este altfel decât cea dintre elev și profesor. Acum noi trebuie să ne îngemănăm jocul, să ne ajutăm. Numai împreună putem reuși. Mai ales într-un cuplu.

Ați avut eșecuri?

Nu pot spune eu asta. Doar publicul. În ceea ce mă privește, am încercat de fiecare dată să-mi dau întreaga măsură. Dacă am reușit, n-aș putea spune.

Marinela Țepuș

S ce se întâmplă în teatre?

Cine are nevoie de „Andrei Mureșanu“?

Ce știu despre Teatrul „Andrei Mureșanu” din Sfântu Gheorghe e doar din citite și din povestite. În 1987, Ceaușescu descoperă, probabil grație unei vizite de lucru, că într-un oraș locuit predominant de maghiari există doar un teatru al acestei minorități, teatru vechi – pe atunci – de aproape 50 de ani. Așa se justifică apariția subită a secției române, din rațiuni de patriotism. Primul ei director: actorul Constantin Codrescu. Actori: unii, adunați de prin țară, alții, de curând absolvenți în București (astăzi, nume cunoscute ale teatrului din capitală: Oana Ștefănescu, Teodora Mareș, Constantin Cotimanis, Ionel Mihăilescu) și Târgu-Mureș. După 1989, se termină cu patriotismul impus: în sfârșit liberă, cea mai mare parte a trupeii părăsește orașul. Cele două secții ale, până nu de mult, singurei instituții devin două teatre separate: Teatrul „Andrei Mureșanu” și Teatrul „Tamási Áron”. În 1992, cel românesc primește un nou director: proaspătul dramaturg (debutase în 1991, când fusese premiat pentru piesa *Biblioteca*, jucată apoi chiar la Sfântu Gheorghe) Radu Macrinici care, de îndată, inventează Festivalul Internațional de Teatru „Atelier” și

Atelierul de Creație pentru Studenții de la Academii de Teatru, proiectat a avea loc în mijlocul naturii, la Arcuș. De atunci, anual, pe lângă succesele teatrului, „Atelier”-ul apare din marsupiul lui „Andrei Mureșanu”. Chiar și, sau mai ales, în 2000 când („nu vom mai fi copii”, spune cântecul), de un an, Macrinici nu mai este directorul teatrului. Dar rămâne „tăticul” festivalului. Nu am văzut cu ochii mei ce s-a întâmplat în anii trecuți la „Andrei Mureșanu”. Sunt sigură, însă, că de nu ar fi (fost) de-adevăratelea, nu s-ar povesti: entuziasmul (devenit un nou patriotism), dragul de a (re)face teatru(l), convingerea și confirmarea împede că se poate. S-a demonstrat că (parafrazând o poezie) porecla poate fi transformată în renume. Adică, prezența unei majorități maghiare în zonă (ea l-a speriat, doar, pe Ceaușescu în '87) s-a dovedit o problemă ne semnificativă atâta timp cât, în mijlocul ei, s-a născut unul dintre cele mai novatoare festivaluri din țară. Mai nou, pe culoarele teatrului din Sfântu Gheorghe plutește un aer de plecare, ca în actul IV din *Livada de vișini*: se aud topoarele care lovesc copacii. Cu prilejul alegerilor, în oraș s-au făcut auzite sugestiile privind transformarea lui „Andrei Mureșanu” într-un

teatru „de găzduire”. Pe de altă parte, în teatru se vehiculează întrebarea „Cine se va mai ocupa de noi?”, iar nimeni nu pare a se simți în siguranță sub umbrela, fie ea și temporară, a directorului interimar. Ce l-a determinat pe Radu Macrinici să plece de la conducerea instituției (el declară că „expirarea mandatului interior”) îl privește personal. Deși patriotismul învățat la școală ne spune că ești dator să mori pe baricade, fostul director are dreptate măcar în aceea că viitorul Teatrului „Andrei Mureșanu” va fi hotărât de selecția naturală. Dacă, după opt ani de tratament special, coloana vertebrală a teatrului se dovedește suficient de tare, ea va rezista; dacă nu, nu. Nostalgiile din clipa de față (unele, înduioșătoare: personalul, cu excepții neglijabile, susține că pe vremea „domnului Radu” totul era altfel) sunt firești, dar neconstructive. În locul lor ar fi binevenite faptele. De exemplu, românii („civili” și edili) din oraș, dar și autoritățile din București (vezi Ministerul Culturii) să-și arate interesul față de teatru care ar trebui să-i reprezinte. Cum, nu prea știu, dar *love always finds a way*. Iubirea știe ce are de făcut.

Mirona Hărăbor